

Louis van Dievel

WILLY & ROMAIN

Aandacht! Aandacht! Op bevel van de provinciegouverneur dient u uw huis onmiddellijk te verlaten. Er is ontploffingsgevaar. Ik herhaal: verlaat onmiddellijk uw huis, er is groot ontploffingsgevaar. Begeef u onverwijld naar de Driehoekstraat, waar u door de hulpdiensten zult worden opgevangen. Aandacht, aandacht! Op bevel van de provinciegouverneur dient u...

Willy, wat is dat lawaai toch?

Het is niks, Romain, ge droomt, slaap maar voort.

Maar allee, Willy, hoort gij die luidspreker dan niet?

Nee, ik hoor niks. Ge zijt aan het dromen. Doe uw ogen maar weer toe.

We moeten hier weg, Willy! Hoort ge niet wat ze zeggen? Het kan elk moment ontploffen.

Wat zou er kunnen ontploffen, Willy?

Hoort, ze kloppen op de deur! Ik droom niet, het is voor echt, Willy. We moeten weg.

Blijf liggen, Romain, het is zeker loos alarm.

Amai, ik heb koppijn.

Ge zijt niet goed, blijft liggen.

Wat is dat toch met mij? Ik zie scheel van de koppijn en ik kan mij bijna niet bewegen.

Aandacht! Aandacht! Op bevel van de provinciegouverneur dient u uw huis onmiddellijk te verlaten. Er is ontploffingsgevaar. Ik herhaal: verlaat onmiddellijk uw huis, er is groot ontploffingsgevaar.

Radionieuws, 20 september 1990, 8.00 u

Vanmorgen in alle vroegte is in de Antwerpse gemeente Ekeren de laatste wagon van een goederentrein ontspoord en in brand gevlogen. Dat gebeurde ter hoogte van het station van Sint-Mariaburg op de lijn Antwerpen-Essen. Omdat de citerne een zeer gevaarlijk chemisch product bevat en de kans op een explosie reëel is, heeft de gouverneur de noodtoestand afgekondigd. Alle bewoners in een straal van vijfhonderd meter rond de brandende wagon moeten hun huis verplicht verlaten. Het gaat om enkele honderden mensen. De geëvacueerden die niet bij familie of vrienden terechtkunnen, worden door de hulpdiensten opgevangen. Die operatie zou inmiddels zo goed als voltooid zijn. De gespecialiseerde brandweer van het chemisch bedrijf BASF probeert inmiddels de dreigende ramp onder controle te krijgen.

Dat was het nieuws.

Hier is precies niemand thuis. De bel marcheert niet volgens mij. Ik hoor niks als ik duw.

Hebt ge al geklopt?

Amai, nog niet.

Ga achterom eens kijken. We moeten zeker zijn. Iedereen moet zijn huis uit.

Het poortje is op slot.

Wacht, ik zal het eens vragen aan de mensen van hiernaast.

Haast u, ik wil hier zo rap mogelijk weg.

Ik ben er ook niet gerust op, maar we moeten toch ons werk doen, Kevin?

Als die wagon ontploft, gaan we er allemaal aan. Waarom denkt ge dat de gouverneur uit zijn bed is gezet?

Madame, weet ge of hier iemand thuis is?

Toch wel, ik heb de Willy gisterenavond nog gezien. Hij was de vuilbak aan het buitenzetten. Gij zijt een dag te vroeg, Willy, heb ik hem nog gezegd. De vuilkar komt overmorgen pas. Waar zit ge met uw gedachten?

Willy dus. Heeft hij ook een achternaam?

Hij staat op de bel.

Verachtert?

Als het op de bel staat...

Woont hij alleen?

Neeje, Romain woont hier ook. Dikwijls toch.

Romain?

Ja, die twee zijn een koppel, als ge verstaat wat ik bedoel.

Neeje? Het zijn homo's. Moet ik er soms een tekening bij maken?

En ge denkt dat ze in huis zijn?

Zeker ben ik niet, meneer, maar ik denk van wel.

Ge denkt van wel.

Ja, zeg. Ik moet uw job toch niet doen! Zijt ge nu al achterom geweest?

Het poortje is vast.

Klim er dan over, het is maar een metertje hoog. En als ge mij nu wilt excuseren, mijn man zit in de auto op mij te wachten. Gaat gij op ons huis letten terwijl we weg zijn? De dieven luisteren ook naar de radio.

Hoort, er roept iemand aan de keukendeur!

Maar nee, Romain, ge hebt wanen.

Nu heb ik er wel genoeg van, Willy. Heel de straat staat in rep en roer, dat hoort ge toch. Ik zie blauw licht flitsen, dwars door de gordijnen. Al moet ik naar beneden kruipen, ik ga opendoen, ik moet weten wat er gebeurt. Waarom doet ge de gordijnen niet open?

Dat is hier wel mijn huis.

Wat heeft dat ermee te maken? Wat scheelt er met u, Willy? Ge kijkt zo raar.

Ik kijk gelijk ik altijd kijk.

Wilt ge soms in de lucht vliegen?

Dat is er echt wel over, Romain.

Maar zeg toch iets! Hoort, ze staan aan de klink te rammen en te roepen. Het is de politie. Het is serieus. Gij kunt doen wat ge wilt, maar ik ga naar beneden. Waar zijn mijn kleren? Kleed u ook aan, Willy. Alstublieft. Amai, ik moet precies overgeven. Help mij een beetje, Willy, ik zak bijna door mijn benen.

Ha, hier zijn de slaapkoppen! Dat is toch niet te geloven! Wij staan hier al tien minuten op de deur te rammen en ons keel hees te roepen. Wilt ge maken dat ge hier weg zijt!

Wat gebeurt er, meneer?

Zijt gij blind of wat? Ziet ge die wagon niet branden? Die kan elk moment in de lucht vliegen. Iedereen moet weg. En gij zijt van de laatsten. Vooruit, naar de combi. Nee, ge moogt niets meenemen. Ge moet weg, weg, weg!

Oei, wat scheelt er met meneer?

Ik kan niet op mijn benen staan, ik weet niet wat ik heb.

Wacht, ik zal u ondersteunen.

Mijn hondje.

Uw hond moet wachten, meneer. De mensen gaan voor, nu.

Haast u. Verdomme toch. Wij riskeren ons leven voor u, beseft ge dat wel?

Radionieuws, 20 september 1990, 12.00 u

In Sint-Mariaburg, een deelgemeente van Ekeren, staat de trein die daar vanmorgen ontspoord is, nog altijd in brand. In de wagon zit bijna dertig ton dimethylether, een stof die niet giftig is maar wel zeer ontplofbaar. Het product is vooral gevaarlijk als het in aanraking komt met de lucht. De brandweer wil de brand daarom niet volledig blussen. Vanmiddag gaat men proberen het lek in de wagon te dichten. Intussen blijft het spoorverkeer tussen Antwerpen en de Nederlandse grens ernstig verstoord. Reizigers die naar Amsterdam willen, worden met de bus naar Roosendaal gebracht.

Dat was het nieuws.

Gij zijt geen echte homo!

Als ze ruzie hadden was dat de dooddoener waarmee Romain alsnog zijn gelijk probeerde te halen. Om te lachen, zo gezegd. Iedere keer voelde Willy zich op zijn ziel getrapt. Alsof het een argument was dat hij ooit met een vrouw had geslapen. Dat hij getrouwd was geweest. Dat hij kinderen had verwekt. Alsof dat van Willy maar een halve of een *bekeerde* homo maakte. Terwijl hij, Romain, al van toen hij een jaar of twaalf, dertien was, beseft had dat hij op jongens viel – zo beweerde hij althans. En wijs genoeg was geweest om die gevoelens voor zichzelf te houden. In de Olense cité van de jaren vijftig bestonden nog geen homo's.

Alsof het in Zandvliet, ten noorden van Antwerpen, anders of beter was geweest. Misschien wel *au contraire*. De vader van Willy Verachtert was een polderboer die met de uitbreiding van de haven in 1959 onteigend was. Correctie: Achiël Verachtert pachtte zijn boerderij. Het was graaf Le Grelle, de eigenaar van de huizen en gronden in de Kabeljauwpolder, die langs de kassa passeerde. Willy was juist twintig geworden en werkte met zijn vader op het land. Ze waren ajuinboeren, de doordringende geur hing het hele jaar door in hun kleren en aan hun lijf. Hij werd er in de dorpsschool om uitgelachen door knapen die zelf naar platgekookte savooikool stonken. Ergens anders opnieuw beginnen, zoals velen van de andere

onteigende boeren, daar had Achiël Verachtèrt niet aan willen beginnen. Vertrekken uit Zandvliet, geen denken aan, riep hij aan de toog van het Blauwhoeveke. Naar de Walen verhuizen, ge zijt niet goed wijs zeker? Een oude eik kunt ge toch niet verplanten?

Eik, wat eik! Stoere praat om zijn angst, zijn benauwdheid te verbergen.

Het gezin verhuisde van de veroordeelde boerderij in de Kabeljauwpolder naar een van de oude, smalle straatjes van het dorp, naar de Zuidvest. Een vooruitgang was dat niet. Willy moest wegens plaatsgebrek op zolder slapen. Hij had toch nog geen kennis, zoals dat genoemd werd. Daarvoor had hij overigens nog tijd genoeg, ja toch? Om te trouwen moest ge vooruitzichten hebben en die waren met de onteigening verdwenen. Vooral omdat Achiël Verachtèrt zich door de graaf met een aalmoes had laten afschepen.

Er moest brood op de plank komen.

Achiël Verachtèrt ging bij Jos Aertssen werken, een polderboer die ook onteigend was, evenwel niet bij de pakken wilde blijven neerzitten en met een grondverzetbedrijf was gestart. Dag in, dag uit reed Achiël met een oude Bedfordcamion met kipper van de ene kleigroeve naar de andere zandberg. Tot hij zich een keer misrekende bij het achteruitrijden en in een afvalput van het stort De Hooge Maey crashte. Nek gebroken. En achteraf veel vijven en zessen met de verzekering. Achiël Verachtèrt had een halve bak bier achter de kiezen toen hij in de stortput donderde. Toen hij nog boer was, dronk hij nooit, enfin, toch niet op doordeweekse dagen.

Zoon Willy werd noodgedwongen kostwinner. Tot aan het schielijke overlijden van zijn vader had hij hier en daar als losse man gewerkt. Beer scheppen, grachten kuisen, werk dat weinig voorstelde. Hij kon eigenlijk niks behalve boeren. Hij was maar tot zijn veertien jaar naar school geweest, het zevende

en achtste studiejaar bestonden nog. Rekenen en uw naam kunnen schrijven, meer schoolwijsheid moest een boer niet hebben. Willy ging bij conservenfabriek Picolo in Stabroek werken, vermaard om zijn erwten en wortelen in blik. Hij liet zich uitleggen hoe de machines werkten en hoe ze onderhouden moesten worden. Hij bleek zowaar aanleg voor techniek te hebben en leerde snel. Toen de man die hem alles ge-expliceerd had, met zijn arm in een snijmachine terecht kwam, werd Willy Verachttert meestergast bij Picolo. En liep hij in de armen van Jeanine Bartholomeussen. Bij wijze van spreken. Want in het echt ging het er helemaal anders aan toe.

© 2025 Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 en Louis van Dievel

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2025

Omslagontwerp: Bart Luijten
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of
gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnolo-
gieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst-
en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4139 1
D/2025/0034/004
NUR 301